

CONTES ANTIBIOGRÀFICS

PAU SALAS

XXIII PREMI DE NARRATIVA BREU
JOSEP PASCUAL TIRADO DE CASTELLÓ

UNARIA
EDICIONS

Aquesta obra va obtenir el XXIII Premi de Narrativa Breu Josep Pascual Tirado de Castelló, amb un jurat format per Mª Victoria Pascual Mon, Germà Garcia Belmonte, Mónica Marco Galván, Joan Josep Trilles Font i Amelia Díaz Benlliure. Amb la col·laboració de l'Excma. Diputació de Castelló, la llibreria Babel i la Federació de Colles de Castelló.

Primera edició: Novembre 2022

© Text

Pau Salas

© D'aquesta edició

Unaria ediciones
Paseo de la Amistad, 39-1º local 10
12003 Castelló de la Plana
www.unariaediciones.com
hola@unariaediciones.com

Coordinació editorial

Amelia Díaz Benlliure

Imatge de portada

Pau Salas

Disseny de la col·lecció

Akane Studio

ISBN

978-84-125564-2-1

Dipòsit legal

CS 836-2022

Aquest llibre, com la Bíblia, és una obra de ficció. Qualsevol paregut amb persones o fets reals és pura casualitat.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Adrece's a Cedro (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

A José, Pura, Manu i Clotildeta.

AIGUAMOLL	13
CAPÍTOL 1: LA VISITA DEL DOCTOR ANDER	13
CAPÍTOL 2: LA MELONA MONUMENTAL	18
CAPÍTOL 3: IN SALSUM MARE CAGO	22
AITANA	31
CAPÍTOL 1: LA REIAL ACADÈMIA DE LA LLENGUA ANGLESA	31
CAPÍTOL 2: LLENÇ EN BLANC	36
CAPÍTOL 3: DESFASAMENT INTERDIMENSIONAL	39
CAPÍTOL 4: DOLÇAINES I TABALETES DE GUERRA	44
EL JUTJAT DE PAU	49
MÉS ENLLÀ DELS TOSSALS DE TOLEDO	57
CAPÍTOL 1: SALASA PILIPI	57
CAPÍTOL 2: EL PORTAL DE BEL-AIR	63
CAPÍTOL 3: LA QUARANTAMAULA	69
EL NOU CAPELLÀ	75
VIATGE EN EL TEMPS	83
J'ACCUSE!	91
LA MITJA TARONJA	99
INTROSPECCIÓ	105
CAPÍTOL 1: IMMORTAL	105
CAPÍTOL 2: L'APLEC DELS ALTER EGO	109
TRAÏCIONS TRADICIONALS	115
CAPÍTOL 1: LA MARE DE DÉU DELS DESENGANYATS	115
CAPÍTOL 2: UN TREN QUE VOLA	119
CAPÍTOL 3: NIT DE TRAÏCIÓ	122
TRI POLOSKI	129
AGRAÏMENTS	133

AIGUAMOLL

CAPÍTOL 1: LA VISITA DEL DOCTOR ANDER

*Plovia, aquell dia. Perquè vull!
Perquè tinc ganes que ploqués!
—Ovidi Montllor, Perquè vull*

El 2018 vam comprar les runes d'una casa a la Ser-ratella amb la idea de reformar-la. Volíem viure al poble i no trobàvem cases habitables a un preu assequible, així que vam pensar, erròniament, que podríem pagar la construcció d'una nova. Pocs mesos després, ens vam adonar que seria impossible cobrir la hipoteca amb els nostres ingressos. Coses que passen quan les dues persones d'una relació són de lletres. Vam abandonar el projecte i ens en vam anar a viure al poble del costat. Ara som uns traïdors per als serratellans, però almenys podem pagar les factures.

Un parell d'anys després, quan ja ens havíem oblidat de la idea de fer obres, em va cridar Evarista,

la funcionària de l'ajuntament de la Serratella. Algú que s'identificava com a doctor Ander havia cridat a l'ajuntament preguntant pel propietari de la casa que vam comprar. Volia contactar amb nosaltres i demanar-nos permís per a dur a terme una excavació arqueològica a la nostra parcel·la. Vaig apuntar el nom i el número de telèfon del doctor Ander i li vaig dir a Evarista que ja el cridaria jo.

Normalment, no haguera tornat la telefonada: vaig treballar un any a l'ajuntament i ja estic acostumat que contacten tota classe de tarats amb idees absurdes. Però el fet que utilitzara el terme d'«excavació arqueològica» em tenia intrigat. Potser tenia baix de casa les runes d'una civilització antiga, potser hi havia bombes de la Guerra Civil... o extraterrestres! Potser trobaríem una nau alienígena!

Vaig fer una cerca pel ciberespai. Necessitava conèixer més detalls del Doctor Ander. Doctor en arqueologia per la universitat de Bucarest, nombrosos articles publicats en revistes de prestigi... Pareixia una persona seriosa. Abans de parlar amb ell, vaig contactar amb Lucia, una coneguda que treballa com a professora en el departament d'Història de la Universitat Jaume I. Lucia em va confirmar que el Doctor Ander era una eminència en el camp de l'arqueologia, però que feia uns anys que va deixar de publicar articles i es rumorejava que ara treballava per al govern d'Andorra.

Finalment, vaig decidir telefonar-li. Després d'uns cinc minuts de conversa, vam quedar que ens veuríem a la Serratella per parlar dels detalls de l'excavació, ja que ell afirmava que no era segur parlar per telèfon. Tres dies després, ens vam trobar davant de la casa en runes. El doctor anava acompanyat de dos homes alts que vestien de negre i portaven ulleres de sol. Em va explicar que feia anys que investigava la ubicació d'un artefacte mil·lenari, una peça única que apareixia tant en documents històrics com en mitologies de diverses civilitzacions. Em va oferir una compensació econòmica si els autoritzava a realitzar l'excavació i una altra, d'una quantitat inimaginable per a un mort de fam com jo, per emportar-se l'artefacte en qüestió, en cas de trobar-lo.

Evidentment, vam acceptar les condicions de l'oferta i tres setmanes després ja teníem un equip d'unes vint persones treballant a la parcel·la. Per tal d'evitar que s'estenguera la notícia abans d'hora, vam dir a la gent del poble que per fi havíem arreplegat els diners per reformar la casa, així que jo visitava sovint el solar per a fer com que supervisava l'obra. En una de les visites, un dels treballadors va començar a pegar crits: alguna cosa havia trobat. Ens vam apropar i, efectivament, entre roques i terra treia el cap el que pareixia una caixa de pedra menuda amb unes inscripcions gravades. Vaig preguntar al doctor Ander si podia llegir les inscripcions.

—He trobat símbols similars en diverses excavacions, però encara no he pogut desxifrar-los. — va contestar.

Un parell d'hores després, els operaris van poder extraure la caixa de pedra i la van col·locar sobre una base de fusta. Jo volia saber si allò era el famós artefacte que em faria ric, però el doctor em va dir que allò només era un contenidor, que hauríem d'obrir-lo per veure si havien encertat la ubicació. Van establir un cordó de seguretat i el doctor es va vestir amb una indumentària de protecció especial, pareguda a les que porten els especialistes en desactivar bombes. Va llevar, a poc a poc, la tapa de pedra que tancava la caixa per la part de dalt. De sobte, vam percebre un canvi en l'aire, com si s'haguera assecat. Després vam saber que l'estació meteorològica ubicada al poble va registrar un descens de la humitat en l'aire d'un 27% en el moment en què es va obrir la caixa.

El doctor va clavar la mà dins i va traure el que, des d'on jo estava, pareixia un drap.

—L'hem trobada!—va exclamar Ander.

Tot el personal va aplaudir durant uns segons i, tot seguit, van ficar el drap en un contenidor especial. Al cap de cinc minuts, un helicòpter va arribar a la Serratella i se'n va emportar tant l'artefacte com el doctor.

Ander va complir la seua promesa i em va ingressar diners com per a no haver de treballar en tota la vida. També es va encarregar de construir una casa

nova en la parcel·la, per donar realisme a la història que vam explicar a la gent del poble.

En cosa de set mesos, Andorra s'ha convertit en la primera potència mundial i ningú sap com s'ho ha fet. Alguns conspiranoics afirmen que els andorrans controlen ara l'aigua potable de tot el planeta. Diuen que són capaços de provocar sequeres i riuades a voluntat. El doctor Ander ha de saber si aquestes afirmacions són vertaderes, però no respon les meues telefonades i una de les clàusules de l'acord que vaig signar abans d'iniciar l'excavació arqueològica estableix que no puc difondre cap informació sobre el tema.

Com que no necessite treballar, ara tinc més temps lliure per a investigar. Crec que l'artefacte que va extraure Ander de la caixa no era un drap, sinó una tovallola. És cert que moltes civilitzacions tenen algun mite o llegenda en relació amb la tovallola. Algunes són trivials, com que les primeres panses es van fer quan algú va estendre raïm sobre la tovallola. Altres, són relats de dimensions bíbliques: llacs sencers secs minuts després de submergir l'artefacte, selves tropicals convertides en deserts en qüestió de dies... Alguns creuen, fins i tot, que Moisès va eixugar el mar Roig amb la tovallola i la va escórrer una vegada que els hebreus l'havien travessat, tornant l'aigua al mar i ofegant els egipcis.

No sabré mai amb certesa si l'artefacte que vam trobar a ma casa era la tovallola llegendària o no,

però resulta significatiu que, mesos després que se l'emportaren, han sorgit diversos naixements d'aigua a la Serratella i han format un riu que desemboca a Orpesa. Els llauradors de l'Alt Maestrat i de la Plana Alta s'han vist obligats a canviar el cultiu de secà pel de regadiu. A Benlloc s'ha format un llac i han hagut de crear canals com els de Venècia, pels quals la gent ara es desplaça en barquetes. La població de porcs senglars i cabres s'ha vist dràsticament reduïda, ja que són una presa fàcil per als cocodrils i altres bèsties que ara habiten els territoris humits.

CAPÍTOL 2: LA MELONA MONUMENTAL

*Llaurador va haver que, coneixent la fusta,
li digué per xangleta que li havia d'empeltar
una figuera napolitana en peu de figuera palera...*

Clar —deia ell—, com tot són figueres.

—Josep Pascual Tirado, De la meua Garbera

A la Serratella tenim un bancal que sempre ha format part del patrimoni de la nostra família. O almenys això és el que conta la nostra història, transmesa de forma oral i enregistrada només en la memòria dels